

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **B. P.**, Věrovany, zastoupeného advokátem Mgr. Jiřím Kučerou, Opletalova 23, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 2. 9. 2021, čj. MZE-42088/2021-11181, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2022, čj. 17 A 102/2021-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Tento rozsudek se týká kompenzačního příspěvku za ukončení chovu kožešinových norků a NSS zde opakuje závěry, které nedávno vyslovil v jiné věci (rozsudkem ze dne 8. 2. 2024, čj. 4 As 141/2023 - 30). Vstupní číselná hodnota, jíž se při výpočtu příspěvku násobí pevná částka 3 000 Kč za každého chovného norka, odpovídá vždy nejvyššímu počtu norků zjištěnému u chovatele při některé z pravidelných veterinárních kontrol mezi lety 2014 a 2018. Na výši kompenzačního příspěvku nemůže mít vliv to, že kontrola provedená v jiném období roku (třeba před usmrcením chovných samců nebo po narození mláďat) by případně mohla zjistit i vyšší počet chovaných zvířat.

1. Popis věci

[2] Žalobce provozoval chov zvířat (norků) pro kožešiny a svou činnost ukončil do konce ledna 2019, jak to od něj žádal zákon (§ 29c odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb.,

na ochranu zvířat proti týrání). Požádal pak o kompenzační příspěvek za ukončení chovu (podle § 29c odst. 3 téhož zákona) ve výši 10,5 milionu korun. Ministerstvo mu příspěvek poskytlo, ovšem v částce nižší o více než milion korun (odpovídající počtu 3 160 norků). Proti tomu podal žalobce rozklad, ale neuspěl, a jeho následné žalobě nevyhověl ani Městský soud v Praze. Proti jeho rozsudku teď žalobce (*stěžovatel*) podává kasační stížnost.

2. Kasační řízení

[3] Stěžovatel namítá, že ministerstvo vycházelo jen z dokladu od krajské veterinární správy ze dne 11. 3. 2021. Doklad uvádí počty chovaných norků pro jednotlivé kontroly, a to vždy ve dvou sloupcích: „Počet zvířat na hospodářství v den kontroly“ a „Počet zvířat kontrolovaných“. Doklad naproti tomu neobsahuje kolonku „Počet zvířat zjištěný při kontrolách v daném roce“. Údaje v uvedených sloupcích však neodpovídají počtu norků, které stěžovatel v daném roce choval, ani počtu, který byl při kontrole zjištěn, neboť kontroly nebyly ani zaměřeny na určování počtu norků, ale na podmínky jejich chovu. Počty kontrolovaných norků tak ve velké části případů neodpovídají skutečným počtům chovaných norků a ignorují cyklický průběh chovu v jednom roce.

[4] Ministerstvo podle stěžovatele rezignovalo na svou povinnost stanovit „nejvyšší počet zvířat zjištěný u chovatele při kontrolách krajské veterinární správy provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018“ (jak to vyžaduje § 29c odst. 8 zákona na ochranu zvířat proti týrání). Ani se o to nepokusilo: vycházelo jen z údajů o počtu norků na hospodářství v den kontroly a počtu chovaných norků, jak plynuly z dokladu krajské veterinární správy. Tento doklad je však jen jedním z možných zdrojů pro stanovení počtu norků zjištěných při kontrolách. Ministerstvo mělo přihlédnout i k důkazům předkládaným stěžovatelem, podle nichž v rozhodných letech choval norků více.

[5] Stěžovatel trvá na tom, že výklad, podle něž je pro výši kompenzačního příspěvku rozhodný jen počet zvířat zjištěný při individuálních kontrolách, vede ke zjevné nespravedlnosti a nerovnosti mezi jednotlivými chovateli.

[6] Ministerstvo ve svém vyjádření zdůraznilo, že zákon nepřipouští, aby se pro účely výpočtového vzorce chovaná zvířata jakkoli „dopočítávala“. Kompenzační příspěvek se neposkytuje za (tvrzené) skutečné počty zvířat, které kdy chovatel snad reálně choval, a to podle ceny v místě a čase obvyklé, ale ve výši součinu zákonem stanovené hodnoty za jednotlivé zvíře v penězích (3 000 Kč za každého norka) a zákonem stanoveného počtu zvířat (nejvyšší počet zjištěný u chovatele v rozmezí pěti let).

3. Právní hodnocení

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Chovateli, který podle zákona ukončil chov zvířat pro kožešiny (*zde norků*), poskytne ministerstvo jednorázový finanční příspěvek. Výše kompenzačního příspěvku činí 3 000 Kč za každého chovaného norka. Pro potřebu výpočtu výše příspěvku se počet chovaných norků stanoví jako nejvyšší počet norků zjištěný u chovatele při kontrolách krajské veterinární správy v letech 2014 až 2018. Tento údaj zjišťuje ministerstvo z dokladu,

pokračování

který mu poskytne krajská veterinární správa [§ 29c odst. 2; odst. 4 písm. c); odst. 7; a odst. 8 zákona na ochranu zvířat proti týrání].

[9] NSS souhlasí s městským soudem i ministerstvem v tom, že konstrukce kompenzačního příspěvku nesměřuje k náhradě škody či ušlého zisku ve smyslu občanského práva, kde by bylo nezbytné zjistit přesný počet zvířat k rozhodnému okamžiku. Úmyslem zákonodárce bylo jen *zmírnit* dopad zákazu chovu kožešinových zvířat na chovatele, kteří museli svou činnost ukončit. Zákon navíc stanovil výpočet takovým způsobem, který je pro chovatele výhodnější než jiné způsoby (např. výpočet vycházející z *průměrného* počtu zvířat zjištěných kontrolami v rozhodném období, namísto počtu *nejvyššího*).

[10] Je pravda, že výpočet vycházející ze zjištění veterinárních kontrol může být pro jednotlivé chovatele různě výhodný (v závislosti na počtu kontrol za rok i na ročním období). Cílem zákona však není náhrada škody za každé jednotlivé zvíře, které chovatel během kalendářního roku choval, ale zmírnění dopadů při nuceném ukončení chovu. K vyrovnaní těchto odchylek stanovil zákonodárce pětileté období kontrol, aby se pro výpočet výše kompenzačního příspěvku mohl použít záznam z toho roku, který je pro chovatele nejpríznivější.

[11] Stěžovatel tvrdí, že doklady vydané krajskou veterinární správou nevypovídají o počtu chovaných norků dostatečně a že ministerstvo mělo více dbát na zásadu materiální pravdy – například zahrnout do vzorce i počty norků uhynulých nebo usmrcených před datem kontroly (které z kontrolních protokolů také plynou a které stěžovatel sám ministerstvu doložil). Tato argumentace však nemá oporu v zákoně, neboť zákon neukládá ministerstvu zjistit nejvyšší počet zvířat, jehož chovné stádo dosáhlo v daném roce (resp. v kterémkoli z pěti rozhodných let), ale vyžaduje, aby byl kompenzační příspěvek stanoven právě podle *nejvyššího počtu zvířat zjištěných u chovatele při kontrolách* krajské veterinární správy. Znění zákona tak nepřipouští, aby byl takto zjištěný údaj jakkoli zvyšován.

[12] Zvolený způsob výpočtu není ani zjevně nespravedlivý a nevede k nerovnosti mezi jednotlivými chovateli. Využití dokladu o veterinární kontrole je i podle NSS dostatečně objektivním a nediskriminačním postupem. Není přitom podstatné, že tyto kontroly nebyly zaměřeny na zjištění počtu zvířat v hospodářství, ale na podmínky chovu. Počty zvířat totiž při nich byly zjišťovány tak jako tak; krom toho se kontroly prováděly aspoň dvakrát do roka a v různých obdobích roku, takže údaje z nich vzešlé lze považovat za dostatečně vypovídající.

[13] NSS shrnuje, že úprava § 29c zákona na ochranu zvířat proti týrání naplňuje legitimní cíl vyjádřený zákonodárcem v důvodové zprávě – tj. ochranu zvířat proti jejich usmrcování bez důležitého důvodu – a zároveň újmu způsobenou chovatelům přiměřeně zmírňuje kompenzačním příspěvkem. Ministerstvo neporušilo stěžovatelovo právo na rovné zacházení, protože stejně postupovalo vůči všem žadatelům o kompenzační příspěvek.

4. Závěr a náklady řízení

[14] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, a NSS proto kasační stížnost zamítl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.); ministerstvu pak nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu